

คำนำของผู้เขียน

นิยายสี่เล่มนี้ที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นมาทั้งหมดนี้ ไม่ใช่ว่าผู้เขียนจะพบเจอมาคนเดียวทั้งหมดหรือก็มีบ้าง เรื่องที่ผู้เขียนได้ฟังมาจากคนรู้จักบ้าง พบเจอเองมาบ้าง เล็กน้อย แต่ก็ประสบการณ์ที่ผีหรือวิญญาณได้หยิบยื่นมาให้ทั้งสิ้น และก็เป็นประสบการณ์ที่ผู้เขียน ต้องการที่จะเผยแพร่มาให้กับผู้อ่านที่รักได้รับรู้ว่ามีผีหรือ วิญญาณมีจริง ผู้เขียนรู้ว่ามีบางคนที่ไม่เคยได้สัมผัสกับ ผีมาก่อนเลยและบางคนก็ไม่เคยเชื่ออีกด้วยว่าผีมีจริง จะ คิดไปว่าเรื่องที่มิในเล่มนี้เป็นเรื่องหลอกลวงแค่อ่านไป เล่นๆเท่านั้น แต่กับสำหรับคนที่พบเจอมาจริงๆกับตัวก็ อาจจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนเขียนลงไปในเรื่องนี้ทั้งหมดว่า เป็นเรื่องจริงที่มีอาจจะเข้าไปลองของได้เป็นอันเด็ดขาด เพราะสิ่งที่เรามองไม่เห็นเป็นสิ่งที่น่ากลัวเราไม่รู้ว่าจะถูก ทำร้ายอย่างไรบ้าง จะมาในรูปแบบใด หรือจะมา แบบที่เหมือนคนจริงๆเราไม่อาจรู้ได้เลยว่าเป็นคนหรือผี หรือต้องการที่จะมาแก้แค้นกับกรรมที่เราก่อไว้ และเรา จะก่อหรือไม่ก็มีอาจทราบได้ แต่โปรดจำไว้ว่าแม้จะไม่ เชื่อก็อย่าไปลบหลู่เป็นสิ่งที่เร้นลับจะเป็นการดีที่สุด

จากใจผู้เขียน วริษฐา

วิญญาณพยาบาลสาวที่ยังรักในหน้าที่

ไบตองเป็นนักศึกษาสาวที่ได้เข้ามาศึกษามหาวิทยาลัย
ต่อในกรุงเทพ และไบตองก็ได้เลือกลงคณะนิเทศ
ศาสตร์ เพราะไบตองเป็นเด็กสาวที่มีรูปร่างหน้าตาที่
จัดว่าดีมากคนหนึ่ง ทั้งยังจะมีความชำนาญในเรื่อง
เขียนบทละครอีกด้วย ไบตองจึงคิดว่าอาชีพเขียนบท
ละครจึงเหมาะแก่ไบตองอย่างมาก

ไบตองไม่มีเงินมากพอที่จะเช่าหอพักอยู่
เหมือนกับเพื่อนๆ ไบตองจึงมาอาศัยอยู่กับน้ำสาวที่มี
อาชีพขายขนมหวานใกล้ๆกับมหาลัย การเรียนก็ยังคง
ไปเรื่อยๆ เพราะไบตองชอบในทางนี้อยู่แล้ว แต่
ไบตองก็ยังหารายได้พิเศษอยู่เรื่อยๆ คือรับจ้างเขียนบท
ละครวิทยุ ถึงจะไม่ได้เงินมทองมากมายเท่ากับเขียนบท
ละครทีวี แต่ไบตองก็ยังพอที่จะมีเงินเก็บ ก็เพราะความ
ประหยัอันเป็นเลิศของไบตองนั่นเอง

ปีนี้จึงเป็นปีที่สี่ เป็นปีที่ไบตองจะต้องสวมใส่
ชุดนักศึกษาเป็นปีสุดท้าย ไบตองจึงคิดว่าจะทำคะแนน
ให้ดีที่สุด เพื่อแม่ที่รออยู่บ้านนอกจะได้ภูมิใจในตัว
ไบตองมากๆ และขณะที่ไบตองกำลังก้มหน้าก้มตาอยู่
กับการอ่านตำราเรียน ไบตองก็ต้องใจหายวูบ เมื่อน้ำ

สาวโทรศัพท์มายอกไบตองว่า แม่ที่อยู่บ้านนอก
 ขณะนี้ได้มานอนรักษาตัวอยู่กับโรงพยาบาลในกรุงเทพ
 แล้ว ด้วยแม่ป่วยมานาน แต่ไม่คิดที่จะรักษาตัวเอง
 ห่วงแต่เรื่องเรียนของไบตอง จนล้มป่วยอาการถึงขั้น
 รุนแรง ไบตองทิ้งตำราเรียนทันที แล้วรีบว่าจ้างรถให้
 ไปส่งที่โรงพยาบาลที่แม่นอนรักษาตัวอยู่

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลแล้ว ไบตองจึงรีบเข้าไป
 หาแพทย์และถามถึงอาการของแม่ แพทย์จึงบอกแก่
 ไบตองว่า แม่เป็นคนที่อ่อนแอมาก มีโรคประจำตัว
 คือโรคหัวใจผองโตกับหอบหืด
 ซึ่งแม่จะอยู่ในอากาศเย็นๆไม่ค่อยจะได้ อาการก็จะ
 กำเริบขึ้นมาทันที หรือจะเป็นเวลาที่แม่เหนื่อยมากๆ
 แม่ก็จะหายใจไม่ทัน เพราะเป็นฤดูหนาวแม่จึงเกิด
 อาการแบบนี้ขึ้น

คุยกับแพทย์ได้สักครู่ ไบตองจึงขออนุญาตเข้าไป
 ไปเยี่ยมแม่ ทางแพทย์ก็อนุญาต ดึกที่แม่นอนรักษาตัว
 อยู่ นั่น เรียกว่าตึกอายุรกรรม และห้องที่แม่นอนพักอยู่
 ก็เป็นห้องรวม มีคนไข้นอนรักษาอยู่หลายเตียง
 ไบตองจึงรีบเดินเข้าไปหาแม่

“แม่จ๋า เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะแม่” ใบตองถามแม่ ทั้งยังมองหน้าแม่ที่ยังดูซีดๆอยู่ แต่แม่ก็ยิ้มให้กับใบตอง

“แม่ดีขึ้นมากเลยใบตอง ตอนแรกก็คิดว่าจะไม่รอดซะแล้ว รู้ไหมว่าแม่มาที่โรงพยาบาลครั้งแรก แม่ต้องเข้าห้องไอซียูเลยนะ ต้องนอนให้หมอให้ออกซิเจน เครื่องช่วยหายใจด้วย และพอแม่อาการดีขึ้น หมอเขาก็ส่งแม่มานอนที่นี่” แม่บอก คูสีหน้าแม่ยิ้มแย้มตลอดเวลา แม้จะยังดูซีดๆอยู่ตามอาการของคนป่วย ใบตองจึงยิ้ม

“แล้วหมอเขาบอกแม่ไหมจ๊ะ ว่าแม่จะต้องนอนอยู่โรงพยาบาลสักกี่วัน”

ใบตองถาม สายตาก็มองหาที่นอน เพื่อแพทย์จะให้แม่นอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหลายๆวัน ใบตองก็จะได้ขอมานอนดูแลแม่บ้าง

“แม่ก็ยังไม่รู้หรอกนะ ว่าทางหมอเขาจะให้แม่นอนโรงพยาบาลสักกี่วัน แต่ใจของแม่เองแล้วก็ยังอยากจะกลับไปนอนที่บ้าน แม่เบื่อโรงพยาบาลเต็มทนแล้ว เหม็นกลิ่นยา”

แม่บอกทำหน้าที่เป็นพยาบาล ซึ่งก็เป็นปกติของคนทั่วไป ที่ต้องการจะอยู่กับบ้านมากกว่าที่จะต้องมา

นอนให้หมอตรวจตลอดเวลา แต่เพราะแม่เป็นคนป่วย
ยังงัวแม่ก็ต้องนอนที่โรงพยาบาล

“แม่จำ ถ้าหมอเขาจะให้แม่นอนที่โรงพยาบาล
หลายๆวัน งั้นใบตองจะมานอนเป็นเพื่อนแม่เอาไหม
จ๊ะ” ใบตองเห็นได้โอกาส จึงรีบขอแม่นอนทันที แต่แม่
กลับยิ้มแปลกๆ

“ใบตองไม่ต้องห่วงแม่หรอกนะ เพราะอันที่
จริงแล้วแม่ก็สุขสบายดี แต่ที่เบื่อมันก็เบื่อตามประสาท
ป่วยนั่นแหละ แม่นะมีนางพยาบาลดี พิเศษส่วนตัวด้วย
นะ”

“แม่จ้างพยาบาลพิเศษไว้ด้วยหรือจ๊ะ” ใบตอง
ถาม สีหน้าตกอกตกใจ เพราะเท่าที่รู้มานั้น การจ้าง
พยาบาลพิเศษมาดูแลก็ต้องมีเงินเยอะๆ และส่วน
ใหญ่ที่จ้างก็จะเป็นพวกมีเงินถุงเงินถังกัน แต่แม่ของ
ใบตอง แม้จะนอนห้องพิเศษก็ยังไม่มียัญญาเลย ยังต้อง
นอนห้องรวม แล้วอย่างนี้จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่า
พยาบาลพิเศษละนี่ ใบตองครุ่นคิด และก็เหมือนแม่จะ
อ่านสีหน้าและแววตาของใบตองออก แม่จึงยิ้มและพูด
ขึ้นว่า

“ไบตอง อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ แม่รู้หรือคะ ว่าไบตองกำลังคิดอะไรอยู่ นึกเสียขายเงินค่าจ้างใช้ใหม่ ไม่ต้องเสียขายหรือคะ เพราะพยาบาลคนนี้เขาใจดีมาก มาเฝ้าแม่ไม่คิดเงินสักบาทเลยนะ คุณพยาบาลบอกแม่ว่า มาทำด้วยรักในอาชะพยาบาล”

“หรือจะแม่ แต่เราก็ต้องเกรงใจเขาแม่”

ไบตองบอก

“คุณพยาบาลเขาใจดี ไม่เชื่อแม่ละ คินนี่ ประมาดสักสามทุ่มไบตองก็แอบมาพบคุณพยาบาลเขาสิ จะได้รู้จักกับคนที่มิบุญคุณกับเรา”

แม่บอก สิหน้านั้นก็ค่อยแต่จะขี้มขี้ม ตลอดเวลา ทำทางแม่จะปลื้มพยาบาลผู้มากไปด้วยน้ำใจ คนนี้เสียเหลือเกิน ไบตองจึงรับปากกับแม่ว่า คินนี่ ตอนสามทุ่ม ไบตองจะมาเยี่ยมแม่อีก และก็จะทำขนมอร่อยๆมาฝากแม่กับคุณพยาบาลที่ใจดีอีกด้วย

สามทุ่มตรงไบตองก็มาเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาล ตามนัดหมาย และได้ทำขนมกล้วยบวชชีซึ่งเป็นของโปรดแม่มาด้วย แต่ก็ทำมาถึงสองชุด คือสำหรับแม่ หนึ่งชุด สำหรับพยาบาลใจดีอีกหนึ่งชุด

“ใบตองนี่ไงคุณพยาบาลใจดี” แม่บอก ใบตอง
จึงรีบยกมือขึ้นพนมไหว้ด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม

“คุณพยาบาลหน้าตาใจดีเหมือนกับที่แม่บอก
จริงๆด้วย” ใบตองพูด

“งั้นก็คุยกับคุณพยาบาลไปก่อนนะใบตอง แม่
อยากจะกินกล้วยบวชชีซะแล้ว”

พูดจบแม่ก็จัดแจงกับกล้วยบวชชีที่บรรจุใน
กล่องสวยหรูนั้นทันที ใบตองจึงหันมายิ้มกับพยาบาล
สาวใจดี

“พี่จะไม่ลองชิมฝีมือใบตองสักหน่อยหรือคะ
ใบตองอุตสาหั้ทำมาเพื่อพี่” ใบตองบอก แต่พยาบาลสาว
กลับส่ายหน้าปฏิเสธ

“ถ้าอยากจะให้พี่ทานกล้วยบวชชีนี้จริงละก็
ใบตองจะต้องนำไปทำบุญเสียก่อน แล้วยังถึงพี่ พี่ก็จะ
ได้ทาน อ้อต้องบอกชื่อพี่ด้วยนะ พี่ชื่ออภิญญาณะ แต่
ใบตองจะเรียกพี่ว่าพี่ยากี่ได้นะจ๊ะ”

ใบตองยิ้ม แต่ก็ไม่นึกเอาใจเลยว่า ทำไม
จะต้องนำกล้วยบวชชีไปทำบุญก่อน พร้อมกับนึกถึงชื่อ
อภิญญา เพราะหน้าตาที่สะสวยและแถมใจดีของ
พยาบาลสาวสวยผู้นั้นเอง ที่ทำให้ใบตองต้องลิ้มทุกสิ่ง

ทุกอย่าง อีกทั้งไบตองกับพยาบาลสาวที่ชื่ออภิญญา ก็คุยกันถูกคออีกด้วย พยาบาลสาวบอกแก่ไบตองว่า

“ อันที่จริงแล้วพี่ก็มีน้องสาวด้วยเหมือนกัน รุ่งราวคราวเดียวกับไบตองนี้แหละ พี่คิดถึงน้องสาวของพี่เหลือเกิน” พยาบาลสาวสวยบอก ไบตองขมวดคิ้วงงๆ

“พี่ヤคิดถึงน้องสาว แล้วทำไมถึงไม่กลับบ้านไปหาน้องสาวละจ๊ะ”

“พี่เคยกลับไปบ้านหลายครั้งแล้ว แต่เขาไม่ให้พี่เข้าบ้าน” พยาบาลสาวสวยบอกเสียงเศร้าระคนเยือกเย็นจนไบตองรู้สึกหนาวสั่นสะท้านเข้าถึงขั้วหัวใจ

“ใครนะใครกันหรือจะพี่ヤ”

“พี่บอกไม่ได้หรอกจ๊ะ” พุดจบพยาบาลสาวสวยก็แหงนหน้าขึ้นไปมองคานาพิกาที่ติดอยู่กับผนังห้อง และพูดขึ้นว่า”ไบตองเองก็ควรที่จะกลับบ้านได้แล้วนะ เพราะอีกไม่เกินสิบนาทีก็จะหมดเวลาเยี่ยมแล้ว พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมแม่ใหม่ และพี่ก็จะมาเฝ้าแม่ของไบตองในเวลาสามทุ่มอย่างนี้ทุกๆวัน ถ้าไบตองอยากเจอพี่ ก็ต้องมาตรงเวลาด้วยนะจ๊ะ”

พยาบาลสาวสวยบอก ไบตองจึงยิ้มรับ พร้อมกับยกมือขึ้นพนมไหว้ลาพยาบาลสาวสวย พร้อมกับยกมือพนมไหว้ลาแม่ด้วย จากนั้นไบตองก็เดินทางกลับบ้านน้ำ

เช้าตรู่ของวันใหม่ ไบตองก็มาเยี่ยมแม่แต่เช้าๆ พร้อมกับขนมมมเนยที่แม่เคยชอบ มาถึงโรงพยาบาล ไบตองเห็นแม่ยังนอนหลับอยู่ จึงไม่กล้าปลุก แต่ก็ยังเฝ้าแม่อยู่อย่างไม่ห่าง จนกระทั่งมีนางพยาบาลคนหนึ่ง ได้เข้ามาปลุกแม่ และตรวจร่างกายแม่ตามปกติ ไบตองมองหน้านางพยาบาลคนนั้น เห็นไม่ใช่พี่พยาบาลคนสวยและใจดีคนที่ชื่ออภิญญา ไบตองจึงเอ่ยถามกับนางพยาบาลที่มาตรวจแม่ว่า

“คุณพยาบาลคะ วันนี้พี่พยาบาลที่ชื่ออภิญญา จะมาตรวจแม่หนูเมื่อไหร่คะ”

ไบตองถาม แต่นางพยาบาลที่ถูกถามกลับทำหน้าเหมือนถูกผีหลอก ปากคอสั่นขึ้นทันที

“น้องรู้จักกับอภิญญาด้วยเหรอ”

“ค่ะ หนูก็เพิ่งจะรู้จักกับพี่เขาเมื่อคืนนี้เองละคะ พี่เขาน่ารักมาก ใจดี และก็ดูแลคนไข้เก่งอีกด้วยค่ะ

ขนาดแม่หนูยังชมประเลาะคะ ว่าพี่อภิญญาเก่งมาก
เก่งจริงๆเลยคะ”

ไบตองยิ่งจะเอ๋ยไปถึงพยาบาลที่ชื่ออภิญญามาก
เท่าไร พยาบาลคนที่มาตรวจแม่ก็ยังมีอาการเหมือน
ต้องมนต์สะกดมากยิ่งขึ้น มือไม้สั่งล้วงมือลงไป
กระป๋องและหยิบเอารูปถ่ายที่มีแต่เหล่านางพยาบาลกลุ่ม
หนึ่งซึ่งถ่ายร่วมกัน และพยาบาลคนนั้นก็ถามไบตองว่า

“พี่อภิญญาที่น้องเอ๋ยถึงไข่มนี้ใหม่” ไบตอง
มองดูที่รูปหมูนางพยาบาลหลายคน และมองตามนิ้ว
มือของพยาบาลที่มาตรวจแม่ ไข่ม! ไข่มที่พยาบาลคนสวย
และใจดีที่ชื่ออภิญญาจริงๆด้วย ไบตองจึงยิ้ม และพูด
ว่า

“ไข่มคะ พี่คนนี้แหละคะ คือพี่อภิญญา พี่
พยาบาลแสนดี แสนสวย เมื่อคืนพี่เขายังคุยอยู่กับหนู
ตั้งนานนะคะ” พยาบาลคนตรวจแม่ยังทำหน้าตื่น
ตระหนกมากยิ่งขึ้น มองหน้าไบตองแล้วทำหน้าที่เหมือน
จะร้องไห้

“น้องคะ ฟังพี่พูดให้ดีๆนะคะ อภิญญาเขา
เสียชีวิตไปเกือบจะสองปีแล้วจะ อภิญญาเสียชีวิตเพราะ
ติดเชื้อเอดส์จากคนไข่มคนหนึ่ง ขณะที่อภิญญาได้รักษา

ให้แก่คนไข้ที่ติดเชื้อเอดส์ และกำลังจะเดินนำเข็มฉีดยา ไปทิ้งที่ถังขยะ แต่โชคร้าย อภิญญา กลับเดินไปชนโต๊ะ เข้าชะก่อน เลยล้ม เข็มที่ใช้ฉีดคนที่เป็นเอดส์ก็เลยทิ่ม เข้าที่แขนของอภิญญา”

ใบตองถึงกับยืนตัวชา มิน่าเล่า เมื่อคืนที่ ใบตองจะให้พยาบาลสาวใจดีทานกล้วยบวชชี เธอจึงสั่ง ให้ใบตองนำไปทำบุญเสียก่อน แล้วนึกถึงชื่ออภิญญา

“เมื่อคืนหนูคุยกับพี่อภิญญาตั้งนานนะกะ หนู ให้พี่เขาทานกล้วยบวชชีที่หนูทำมาเผื่อ แต่พี่เขากลับให้ หนูนำไปทำบุญก่อน แล้วนึกถึงชื่อพี่เขา” ใบตองบอก ปากคอสู้

“ใช่จ๊ะ อภิญญาเขาชอบทานกล้วยบวชชีมาก อภิญญาเป็นนางพยาบาลที่เก่ง สอบได้ที่หนึ่งมาตลอด นับแต่สมัยที่เรียนพยาบาลด้วยกัน เขารักในอาชีพ พยาบาลมาก ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ชอบมาเฝ้าคนไข้และ ชวนคนไข้คุยเล่นตลอด เมื่อตายไปแล้ววิญญาณ อภิญญา ก็ยังมาเฝ้าคนไข้อยู่บ่อยๆ ไม่ใช่แค่แม่ของน้อง หรอกนะ คนไข้คนอื่นๆ ก็ยังพบกับเหตุการณ์แบบนี้กัน มาหลายต่อหลายคนแล้ว น่าเสียดายที่ต้องมาจบชีวิตลง เสียก่อนทั้งที่ยังไม่แต่งงาน ทั้งที่อภิญญา ก็ได้หมั้น

หมายกับคนรักเธอแล้วด้วย และคนรักของอภิญญา ก็
เป็นนายตำรวจศรีอโยธิน คิดแล้วก็เสียดายอนาคตอัน
สดใสของอภิญญา”

ไบตองฟังพยาบาลที่มาตรวจแม่พูดถึงพยาบาล
อภิญญาแล้วใจหาย นึกสงสาร คนดีๆ และมีประโยชน์
ต่อสังคมอย่างมาก ไม่น่าที่จะต้องมาจบชีวิตลงก็เพราะ
ช่วยเหลือคนติดเชื่อเฮดส์เลย คนที่ติดเชื่อเฮดส์ใครๆก็รู้
ว่านักเที่ยวนั่นแหละที่เป็นกันส่วนใหญ่ แต่คนดีๆอย่าง
ที่พยาบาลอภิญญาไม่น่าจะมารับบาปกรรมอันนี้ด้วยเลย
แต่ถึงพื่ออภิญญาจะตายจากทุกๆคนไปแล้ว แต่ความดี
ของพื่ออภิญญาก็ยังอยู่กับใจของทุกๆคน โดยเฉพาะ
ไบตองกับแม่ แต่ไบตองก็คงจะไม่บอกแม่ถึงเรื่องพื่อ
อภิญญาในเวลานี้หรอก คงจะต้องรอให้แม่กลับไป
พักผ่อนอยู่กับบ้านเสียก่อน เพราะจีนไบตองจะเล่าให้แม่
ฟังในตอนนี้อยู่ และเกิดคืนนี้พื่ออภิญญานี้ก็อยากจะมา
เฝ้าไข้แม่อีก มีหวังแม่ของไบตองได้มีโรคเพิ่มขึ้นมาอีก
อย่างแน่นอน และโรคนั้นก็คือ โรคจับไข้หัวโกรัน
แน่ๆเลย.....

////////////////////////////////////